

п е р е ц ь

№ 14 (97). КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1946 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ V

ДЕМОБІЛІЗУВАЛИСЬ...

Малюнок В. Гливенка

...МОБІЛІЗУВАЛИСЬ

ГРЕЦЬКА ДЕМОКРАТІЯ—В НАДІЙНИХ РУКАХ

Консультація перця

Останнім часом до «Перця» звертаються читачі за консультацією з різних питань, а особливо в справах міжнародних подій.

«Перець» для цього засновує відділ «Консультації».

1. Тов. АБРАМОВ цікавиться: де тепер Черчілль і що він робить?

Відповідь: Черчілль якраз оце тепер, зважаючи на перемогу демократії в цілому світі, — і сам демократизується. Він із консервативної партії вирішив зробити демократичну партію. За члена цієї партії має право бути кожний англійський громадянин, хто має не менше трьох заводів чи фабрик, або два-три палаци, або один банк, або не менше двох пароплавів і т. ін. Це й буде промислово демократична партія. Партія, кажуть, готує відозву до

всіх своїх членів бути дуже атомно-енергійними.

2. Чи справді атомна бомба така страшна, як про неї пишуть американці? — цікавиться тов. КОРНІЄНКО.

Відповідь: Як відомо «Перцю», спеціальний кореспондент однієї іноземної газети з цього приводу зв'язався по радіо з козою, що була на борту пароплава під час випробування атомної бомби в океані біля атола Бікіні. Коза заявила так: «Як вибухла атомна бомба, я саме їла клевер. Бахнуло здорово. Після того ще дуж-

че їсти схотілося, довелося на півпуда більше клеверу з'їсти. Скажу прямо: вовк страшніший! Так що, — хто, як я, боїться вовка, хай у ліс не ходить!».

3. Запитання тов. МАЗУРЧУКА: Хто такий Миколайчик і чому він заявляє, що на виборах у Польщі він набере 75 процентів усіх голосів?

Відповідь: Миколайчик — це значить не зовсім іще Миколай, а тільки Миколайчик. А до Миколая, мабуть, так що й недоскочить. Одне слово, лідер партії «Строніцтво людове» у Польщі. А щодо 75 процентів голосів, то Миколайчик говорить правду: це 75 процентів тих голосів, що ховаються по лісах та по хатах і служать у війську Андерса за кордоном.

4. Що робить у Греції король? — цікавиться тов. ОМЕЛЬЯНОВ.

Відповідь: Приміряє корону і ніяк не може вирішити, чи видавати, чи не видавати маніфеста розпаковувати чемодани. Корона не налазить, чемодани не розпаковуються. Вечорами король сидить біля вікна й слухає вірно-піддану стрілянину.

5. Чи в Індонезії війна, чи не війна? — цікавиться тов. ЦИМБАЛ.

Відповідь: Як повідомляє ставка англо-голландського командування, в Індонезії не війна, а бої місцевого значення.

6. Що робиться в Китаї? Чого там затрималось американське військо? — запитує тов. Надія ГАЙДУЧЕНКО.

Відповідь: В одній частині Китаю як гомінданілось, так і далі гомінданіться. А в другій частині — повстає й шириться демократія.

Там, де гомінданіться, — допіру знову затверджено на президента Чан Кай-ші. От з цього приводу там і стоїть американське військо. Кажуть, що Чан Кай-ші тепер вважає себе за китайсько-американського президента й сподівається бути суто американським, а Трумен — навпаки.

7. Чи Філіппінські острови самостійні, чи ні? — цікавиться тов. ГОРОБЕЦЬ.

Відповідь: Самостійні. Філіппінський конгрес, одержавши від США закон про самостійність, на першому засіданні самостійно ухвалив: «Рятуйте!».

Концепція не сповна розуму

Основа концепції історика Михайла Грушевського полягає в тому, що як він не придивлявся до історичного минулого України,— не міг він уздріти й отакусінького слідочка про те, що Київська Русь була колискою культури трьох братніх народів: російського, українського і білоруського.

Більше того: ніякого російського й ніякого білоруського народів за Грушевським ніколи не було й не буде, а ті народи, що об'єдналися біля Москви й біля Мінська, — то все українці, які або зрадили «неньку Україну», або живосилом були від неї відокремлені та зрусифіковані й збілорусовані...

Залишається отже одне: здерусифікувати й здебілорусити ті народи і буде скрізь Україна.

Для цього жив і писав історію Грушевський.

Все це кріпко засвоїли його послідовники.

Але на цьому вони не зупинилися.

Вони до цієї концепції додали чимало дечого й свого.

Дехто з них доводить, що німецька раса, чисто арійська, виплдилася на острові Хортиці і вже звідти переселилася на Німеччину, заснувавши по дорозі місто Лемберг, тепер— Львів.

Коли арійську расу було укапучено, у грушевченят з'явилися історичні докази про те, що й англійська та американська окупаційні зони теж повстали на колишній Україні, через те, мовляв, з історичного боку цілком природно, що бувші українсько-німецькі, а тепер хтобільшедасть націоналісти, останнього часу отаборилися у вищеназваних зонах, удосконалюючи професію Юди Іскаріотського.

Далі історики-грушевченята розконцептовують свою концепцію так.

Українці вже за чотири століття до нашої ери володіли Візантією і що Олександр Македонський насправді був український гетьман Олександр Македонченко.

Він ізсочив на свого коня Буцефала та й крикнув:

— Хлопці, за мною!

Хлопці посідали на коні, він їх повів на Персію й порубав на капусту перського царя Одарія.

Тоді ота Україна поширилася далеко на Схід й зукраїнізувала Індію, Індонезію та острів Целебес.

У цей час запорожці—січовики проскочили на «чайках» Бабельмандебську протоку, вирили Суецький канал і вдарилися навпростець, щоб захопити Сінгапурські хутори.

А дороги не знали.

Вискочили вони з Суецької протоки, зустріли тубільця:

— Куди тут на Сінгапурські хутори? — питають.

А тубілець по-українському не вміє...

Щось таке показує на мигах, а козаки-запорожці не розуміють.

Отаман скомандував:

— Вертайсь, хлопці, до Великого Лугу, бо тут усі яничари! По нашому ані телень! Під три біси Сінгапурські хутори! Ще заблудимось!

Сінгапурські хутори тоді захопила Англосаксафонія.

Порубавши на капусту перського царя Одарія, український гетьман Олександр Македонченко зукраїнізував, як було вже сказано, Азію й повернув на Єгипет.

В Єгипті українці збудували Хеопсову піраміду й заходилися було засновувати на Нілі Нільську Січ, але злякалися крокодилів і не заснували.

Дехто з українців залишився в Єгипті фараонувати, а дехто погнав на Черкащину єгипетського бугая Апіса, від якого й пішла порода сірих українських волів, що ними ото «Та орав мужик край дороги...»

Так і йшла історія України, аж до того часу, доки справдешні українці отаборилися в американській та англійській окупаційних зонах, де й заснували свою самостійну державу з державним бюджетом в сумі тридцяти срібних карбованців.

Останній розділ своєї історії України послідовники Грушевського пишуть на тему: «Українізація Алжира та чи була в алжирського бея під носом шишка, чи не була?»

Остап ВИШНЯ.

На Паризькій конференції

1. В КУЛУАРАХ

— Чи знайомі ви, сер, з вимогою грецького делегата?

— О, будьте певні! Я з нею познайомився ще в ЛОНДОНІ.

2. СПІЛЬНА МОВА

— Що нового сьогодні було на засіданні?

— Промова грецького делегата Цалдаріса.

— Ну, це ми чули ще від Гітлера та Муссоліні.

ЗАСИДІВСЯ

Малюнок С. Самума

«МАТИ» (до А. Головка): І коли вже ви, Андрію Васильовичу, з того «Бур'яну» виберетесь?..

МУЗЕЙНИЙ КІНЬ

ОПЕРАТИВНЕ КЕРІВНИЦТВО

Малюнок О. Козюренка

— Чули, колгосп «Нова Зоря» першим у районі виконав план хлібопоставок?
 — А хіба «Нова Зоря» нашого району?
 — Звичайно.
 — А я думав, що сусіднього.

ЛЮТА КНИГА

От і лежить перед нами «Книга жалоб и предложений» Сталінської (Донбас) міжміської телефонної станції.

Як вона до нас потрапила?

Коли 15 серпня 1946 року науковий співробітник Українського науково-дослідного інституту Головкин т. Вегер Л. Д., прождавши 4 год. 15 хв. своєї розмови з Харковом, і нічого не дочекавшись, попрохав книгу скарг, щоб записати там про таке «прекрасне» обслуговування клієнтів, — чергова телефоністка взяла «сію жалобну книгу» і кинула її т. Вегеру в обличчя:

— На!

Тов. Вегер узяв книгу й переслав нам.

Почата книга 23 липня. До 15 серпня там записано 4 скарги, що станція погано обслуговує громадян.

Четвертий запис т. Вегера, з яким книга й приїхала до нашої редакції.

Вона (книга) — сама по собі тиха й смирна. Нікому із співробітників в лице не стрібає.

А в руках телефоністок Сталінської міжміської телефонної станції обертається в отакого лютого звіра й б'ється...

Ми її одішлемо в Сталіно і з цікавістю будемо стежити, що запише з приводу цього начальник міжміської станції в свою книгу наказів.

О. В.

РЕПЕРТУАРНА КАЗОЧКА

В репертуарі знов обнова —
 Сучасних п'єс знайшлося аж три!
 Одну забрали до Хохлова,
 А дві вхопили до Юри.

І полилась медова мова:
 — От ми, так я! Взяли аж
 три! —
 Так говорили у Хохлова,
 Так вихвалялися в Юри.

Минув сезон. Програма нова.
 А де ж сучасні п'єси три?
 Одна в шухляді у Хохлова,
 А дві в портфелі у Юри.

С. КАНІВЕЦЬ.

Гвардії ефрейтор Максим Шестопал та його Сірий подружили ще під Сталінградом.

Іздовому та його коневі були притаманні: діловитість і настирливість за будьяких бойових обставин. Під вогнем противника, дорогою, що прострілювалася ворогом, Сірий спокійно і впевнено тупав собі, везучи на передову боеприпаси та термоси з гарячим супом і жирною кашею.

Ніщо не могло вивести з рівноваги Іздового та його коня.

Коли ж одного разу поблизу вибухла міна, і осколками поранило в ноги і коня, і Іздового, обидва, кульгаючи, добрався, все-таки, куди треба. Максим не пішов до медсанбату. І коня Іздовий не відпустив до лазарету, а сам любовно виходив свого Сірого.

За тиждень вони обидва знов з'явилися на передовій, як звичайно, в обідню пору.

— Тебе з твоїм Сірим ні бомба, ні куля не беруть! — жартували бійці.

— Це в мене музейний кінь, — відповідав Шестопал, — він до Берліна дійде, а після війни його в музей поставлять і напишуть: «Кінь гвардії ефрейтора Максима Григоровича Шестопала, який пройшов від Сталінграда до Берліна».

А під час навального наступу наших військ у 1944 та ще навальнішого в 1945 році Максим Шестопал із своїм конем лишився далеко позаду, в полковому обозі.

І, не втрачаючи ніколи бадьорості, так само сумлінно і дбайливо, від села до села, від міста до міста, з чудними польськими та німецькими назвами, перевозив Максим похідне майно своєї роти.

Не раз пропонували йому поміняти коня на могутніх першеронів чи бранденбургів, одбитих у німців, та Шестопал ні за яку ціну не хотів розлучитися із своїм Сірим.

— Це в мене музейний кінь, — повторяв він улюблене слово, — він хоч і не такий пишний, зате надійніший!

Переслідуючи відступаючого ворога, бійці з Максимової роти, влаштувавшись на автомашинках, на самохідках і танках, переганяючи Шестопалову підводу, гукали до нього:

— Поспішай, Максиме! Не спізнився в Берлін!

— Нічого. дійдемо з Сірим у самий раз, — жартом на жарт відповідав Іздовий.

На німецькій землі Максим став ще веселіший. Старанно розгладжуючи вуса, він говорив своїм товаришам по роті:

— Ми з Сірком уже й німецьку мову знаємо. Приїздимо на хутір і кажемо: фрава, давай пфердові есен, — і німкєня одразу ж біжить по овес...

В день капітуляції Берліна, Шестопал довго ходив вулицями, захаращеними цеглою та склом. Поплескуючи Сірого по шиї, він ніжно говорив:

— Дійшли, Сірко, га? Дійшли таки!

Коли ж було оголошено демобілізацію старших віків, Шестопал прощався з рідною частиною. Командир полку, даючи подарунки ветерану-Іздовому, запитав, що йому потрібно ще.

Хитро посміхнувшись, ефрейтор відповів:

— Багато надавали мені всього, товаришу полковник, не доведу, мабуть, важкувато...

— Чому? — здивувався полковник, — поїдете машиною до поїзда, а там — у вагон...

— Конем воно б зручніше... — натякнув Шестопал.

— А-а! — зрозумів командир і засміявся. — Ну, що ж! Беріть свого Сірого...

— Розумієте, — виправдувався Максим, — це ж не якийнебудь кінь, а музейний, від Сталінграда до Берліна дійшов...

...Нещодавно товариші одержали від Шестопала листа. Максим Григорович повідомляв, що працює тепер разом із своїм конем на будівництві потужного металургійного заводу-гіганта в Запоріжжі, возить пісок та матеріали на будівництво. Наприкінці Максим писав:

— А до музею свого Сірка я ще підожду здавати.

М. МАР'ЯНОВ.

З новим роком!

Ластівки іще літали
У шахтарському саду,
А відбійники вітали
Третій раз із новим роком
Филимона Лободу.

Так, вітали вже аж тричі—
І не в шутку, зовсім ні —
Лобода за три квартали
Дав три норми виробничі,
Не піврічні, а річні.

Ще напровесні чи влітку
Так сказав цей чоловік:
— Друзі, ви собі як знайте,
Я ж Четверту П'ятилітку
Хочу виконати за рік!

І на відповідь глумлива
Посмішка йому була:
«Лобода напився пива...»
Кепкували ті, що звикли
Працювати спроквола.

Лобода й собі всміхнувся.
Що ж, мовляв, і так бува...
Він в оратори не пився,
Знав бо здавна, що робота
Краще діє за слова.

А вже сам як слово скаже,
То нізачо не злама.
Все продумає і зваже,
Як на фронті, а солдати
Слів не кидають дарма.

І звиязця орден Слави
Не даремно має він,
Дві медалі «За відвагу»,
За Кавказ і за Варшаву,
І «За доблесть» та Берлін.

...Ластівки іще літали
У шахтарському саду,
А відбійники вітали
Третій раз із новим роком
Филимона Лободу.

До зарубної машини,
Не машини, а краси,
Лобода стає й хвилини
Не гайнує.
І працює
Та машина, як часи.

Чорне золото із лави
Полилося, як вода.
І навальники сказали:
— Добрі нині наші справи,
Раз у шахті Лобода!

Ще хутчіше засвістила
На-гора з вугіллям кліть.
— Ну, сьогодні буде діло, —
Так відкатниці сказали, —
Лобода не дасть сидіти.

І по всій по залізниці
Пожвавіли люди вміть:
Що за сім годин робили,
Почали за три робити.

Паровоз помчав скоріше,
На верству з вагонів хвіст...
Стали швидше й веселіше
Пролітати гори й доли, —
Усміхнувся машиніст.

На ростовському Сільмаші,
В Запоріжжі, у Москві —
Кажуть люди: — Мабуть,
наші

Теж до діла приступили,
Наші друзі, фронтови.

І готовий до походу
Танк раніше на три дні!
І раніш на цілий тиждень
Трактор вийшов із заводу
Й загринів у борозні!

І не холод у кімнати,
А тепло вперед зайшло.
Спочивати й працювати
Всім у цьому році стало
Краще, ніж торік було!

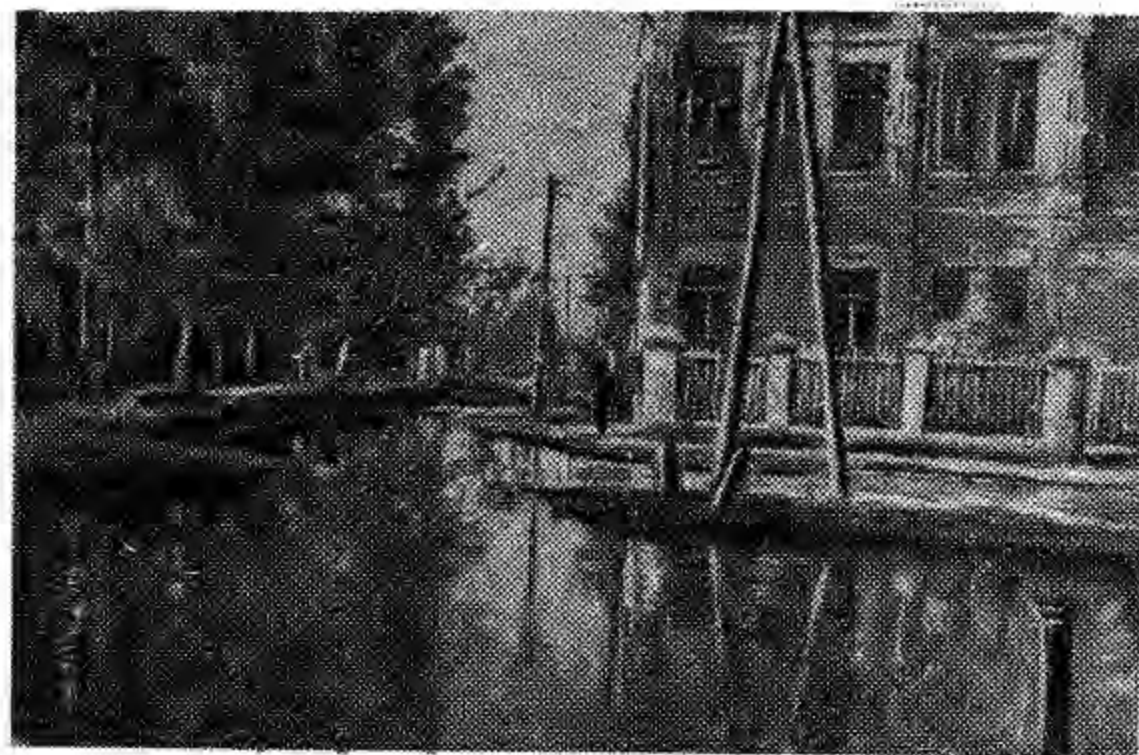
Незнайомі зовсім люди,
Літні вже і молоді,
Надсилають звідусюди
Привітання і подяку
Филимону Лободі.

Хлопець тепло посміхнеться
В відповідь на ті слова, —
І йому тоді здається,
Що його машина в лаві
Не гримкоче, а співає.

Те, що він сказав улітку,
В праці дням згубивши лік:
— Друзі, ви собі, як знайте,
Я ж Четверту П'ятилітку
Здійсно все-таки за рік!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЯК БУЛО ВРЯТОВАНО ЮХИМА ІВАНОВИЧА

Недавно редакція «Перця» одержала радіограму з Проскурова «Сосі Сосі Рятуйте! Тоне голова міськради Юхим Іванович Гомоні Рятуйте!»

Редакція вжила виняткових заходів: вона відрядила до Проскурова бригаду епронівців. Одночасно до Проскурова літаком було відряджено спеціального кореспондента «Перця» Мих. Лазоренка і фотокореспондента Ліхтермана, які мали зафіксувати подробиці жахливої пригоди.

Нижче подаємо телеграфне повідомлення нашого кореспондента тов. Лазоренка з фотоілюстраціями тов. Ліхтермана.

ПРОСКУРІВ. (Спецкор «Перця»). — Зібрані мною дані встановлюють таку історію пригоди. Прибувши цього дня до свого кабінету на роботу, Юхим Іванович Гомон поводить себе незвичайно: привітався із службовцями, негайно прийняв кількох відвідувачів і заявив про свій намір об'їхати вулиці міста Проскурова, чого досі ніколи не бувало. Слово в Юхима Івановича не розійшлося з ді-

лом, і він рушив машиною на південний захід від міськради.

На вулиці Дзержинського біля приміщення педагогічної школи авто зупинилося біля величезної калюжі.

Юхим Іванович наказав шоферові їхати через калюжу, щоб повернути у вуличку праворуч (дивись фото № 1).

Шоферові пощастило, благополучно проскочивши узбережжя

води, в'їхати у вуличку. Машина вискочила на невеличкий зелений острівце (дивись фото № 2). Але там загрузла.

Тут Юхим Іванович зробив героїчний, але необміркований вчинок: він вирішив вийти з машини, щоб пішки пройти вулицями міста. Щойно Юхим Іванович ступив ногою на проскурівську землю, він провалився по пояс в грязюку.

Проходжі кинулися рятувати Юхима Івановича і його машину. Водночас бригада епронівців мобілізувала один із наймогутніших в Проскуріві «Студебеккерів», який, задкуючи, наблизився до машини Юхима Івановича (дивись фото № 3) і, взявши її на буксир, благополучно витягнув на суходіл.

Отже, подія, яка могла закінчитись трагічно, мала лише ті наслідки, що Юхим Іванович поборсався в грязюці і нині почуває себе нормально...

Мих. ЛАЗОРЕНКО.

ДЯДЯ ПЕРЕЦЬ!

Дуже хочемо розказати тобі, як нам, дітям робітників Буринського цукрозаводу, районні кінофікатори кіно показували.

Продаж квитків вони організували так, що після закриття каси можна було сміливо відкрити продаж комірців і гудзиків. Потім, під командою завклубу тов. Каленченка, нас, нарешті, вдали в зал. Рівно дві години, і ні одної секунди більше, чекали ми початку сеансу. І от, виступає перед нами тов. Каленченко, піднімає руку і каже: «Любі діти! Кіно— це дуже складна техніка. А тому йдіть додому і завтра приходьте з ряднами і ковдрами для затемнення вікон».

Понад чотириста душ зібралось нас другого дня, і кожен приніс або ковдру, або рядно. Години дві носилися ми з тими ковдрами і ряднами. Знову з'явився тов. Каленченко і знову сказав: «Приходьте завтра». На третій день ми ждали «виступу» нашого завклубу чотири години. Виходить він і каже: «Любі діти! Зараз... нічого не буде, бо механіки ще вранці виїхали...».

Таким було те кіно, що продемонструвало незабутні організаційські здібності наших буринських кінофікаторів.

Ніна КОЛІСНИК

Буринський цукрозавод на Сумщині.

ТЕРЕНТІЙ МАКСИМОВИЧ ХАПУНЕЦЬ РУШИВ НА ПЕРИФЕРІЮ

ТЕРЕНТІЙ МАКСИМОВИЧ ХАПУНЕЦЬ ПОВЕРТАЄТЬСЯ З ПЕРИФЕРІЇ

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

На пасху артілі «Перше Травня», Вільховатського району, одного літнього дня, крім бджіл, прилетіли представники райвиконкому. Покуштували вони медку— солоденький. Оглянули бджілок— роботящі, гостинні.

На цей медовий прийом шановні представники відповіли тим, що підсадили на машину 13 вуликів і забрали бджіл до себе в гості. «Веземо, — кажуть, — до нас. Тимчасово...»

Проїшло кілька місяців, і колгоспники змушені були через обласну Раду і прокуратуру вчливно нагадати райвиконкому про 13 вуликів.

«Повернути негайно» — сказали з області.

— Що мені розпорядження, — відповів Беліченко, — коли я тут голова, я хазаїні!

Отож я і питаю тебе, товаришу Перець, коли все-таки райвиконком поверне 13 вуликів колгоспові?

І. РЯБОШТАН.

Вільховатський район на Харківщині.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Робітники артілі ім. Сталіна, с. Кружеляка, Ново-Світлівського району, Ворошиловградської області скаржилися «Перцеві» на те, що в артілі панують неподобства і зловживання.

Як повідомила Ворошиловградська обласна прокуратура, голова артілі Долгополов з роботи знятий.

***

Прокурор Миропільського району (Сумська область) тов. Зеланко сповістив редакцію, що в зв'язку з листом про зловживання завгоспа колгоспу «Новий світ» гр. С. Ф. Дегтяренка, проведено розслідування. Факти, наведені в листі, підтвердились.

Дегтяренко з посади знятий.

ПРИГОДА В САНАТОРІЇ

Де чайки кигичуть, полощатся в морі, —
На пагорбі зверху стоїть санаторій.
Каштани, акації, сосни в рядочок...
Не цим лише славився тихий куточок!
Довгенько пишались місця ті багаті —
Огрядним директором в білим халаті.
Увесь його труд полягав лише в тому,
Щоб ввечері дещо одвезти додому.
Щоб родичі теж (їх зморили масажі!)
Хоч місяць отут поваялись на пляжі.
...Там море шумить, даленіє рівнина.
...І от, прибула в санаторій дівчина.
Весела, білява, струнка, смуглочол.
Спитала: «Чи грають у вас в волейбола?
Чи буде дозволено в даль запливати,
Чи є тут дівочі загальні палати?»
Поставивши свій чемодан на долівку,
Вона подала секретарці путівку.
А та секретарка, по імені Маша:
«Яка в вас посада? І хто ваш папаша?»
І мовить дівчина проста, смуглолиця:
«У мене ж путівка! Яка вам різниця?»
... Розмова різка в кабінет долетіла.
Виходить директор: «А в чому тут діло?»
Зелену путівку хапає він цупко.
Поглянув на прізвище й скрикнув: «Голубко!
Приїхали, значить! Ви ж гість в нашім домі,
Я знаю! Папаша... в самім Харчопромі...»
Додавши до слів цих іще сахарину,

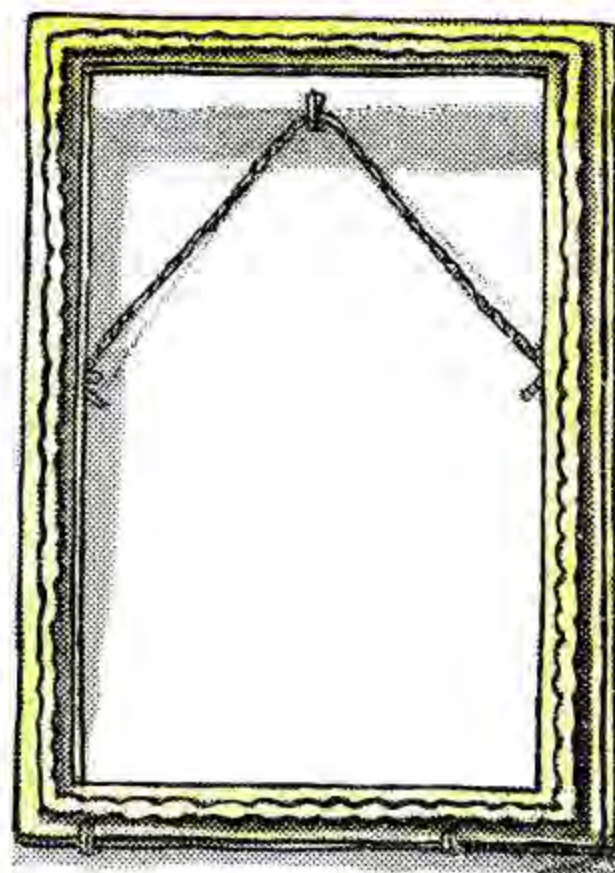
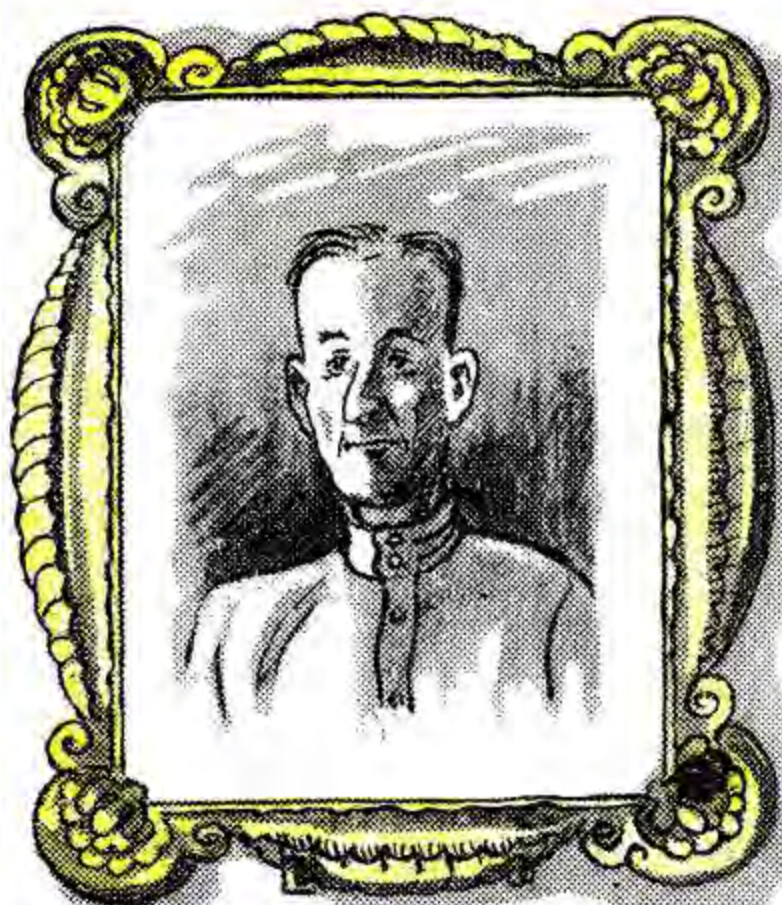
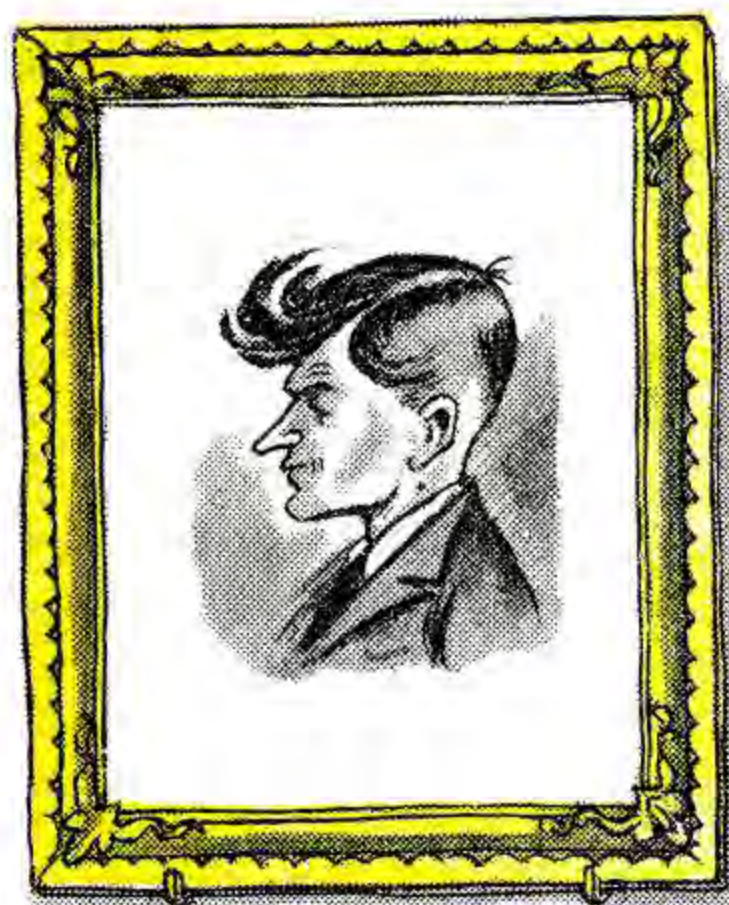
Обняв він за плечі біляву дівчину.
Уся канцелярія — радості чаша:
Розтанув директор, забігала Маша.
Щоб згладить розмову, невдало почату,
Шукають дівчині окрему палату.
Директор, тримаючи гостю за руку,
Дає санітаркам на місяць науку:
Ходити навшпиньки і ночі, і ранки,
Приносить в палату обіди, сніданки...
«Виходить, що зміни вам ще невідомі.
Мій батько тепер уже — не в Харчопромі...»
Розбилася, брязнула радості чаша:
Жбурнула папери знервована Маша:
— «Подумаеш, голову буду ламати!»
Ніхто не шукає дівчині палату.
Чекати уваги тепер їй — даремно.
Директор крізь зуби: «Це дуже приємно!
Ваш папа не раз, було, гримав на мене.
Виходить, що сам ухопивсь за печене.
Прогнали!.. Не гризтиме більш за «отчотія». Мабуть, тепер сам десь шукає роботи!»
Сказав і — ехидно так — як зарегоче...
Цього не стерпіло вже серце дівоче:
— Товариш директор! Та майте ж сумління!
Мій тато — начальник курортуправління!...
... Спочатку директора взяла задяшка.
За цим аж до вух розпливлася усмішка.
«Та що ви! Та я ж... Прошу кланятись тату...»

Палату негайно! Окрему палату!»
Розвіялись, зникли байдужості хмарки.
Підносять дівчині стільці секретарки.
Директор ковтає необачності муку
Й повторює знов санітаркам науку:
Ходити навшпиньки і ночі, і ранки,
Приносить в палату обіди, сніданки.
Забрать туди килим з його кабінета,
Приносить щоранку дівчині букета...
Послухавши ще раз солодку поему,
Дівчина сказала: «Не хочу окрему!»
А потім, немов би згадавши секрета:
«Чекайте! Та я ж привезла вам пакета!»
Господарі милі стояли мов п'яні...
Нарешті знайшовся той лист в чемодані.
По формі конверт і кути не прим'яті.
Директор зламав сургучеві печаті
Й про себе читав: «За обман, за розтрати
З посади звільнити, до суду віддати».
...Де чайки кигичуть, полощатся в морі, —
На пагорбі зверху стоїть санаторій.
На чисті алеї, на білу терасу
Виходять дівчата і хлопці з Донбасу.
Про «Вечір на рейді» співаючи в хорі,
Ідуть вони вниз покупатися в морі...
А море шумить, даленіє рівнина,
Купається з ними білява дівчина.

Степан ОЛІЙНИК.

Який Сава — така й слава!

У першій рамці перед вами портрет (у профіль) заступника міністра технічних культур УРСР по кадрах Іллі Кіндратовича Маркаря. Прославився Ілля Кіндратович своєю раціоналізацією. Кількох шоферів він зарахував у штати як інженерів. Друкарка Фукс з ласки Іллі Кіндратовича фуксом одержує ставку старшого бухгалтера. А скромний агент по заготівлі картоплі Кошовий обійняв посаду, чи то пак зарплату, старшого агронома. Не менш скромного агента по заготівлі палива Здоров'яка Іллі Кіндратович «висунув» на посаду заступника начальника відділу науково-дослідних установ. І так далі, і так далі.

У другій рамці — директор Київської обласної контори Заготзерна Сергій Порфірович Осадчий. Завдяки його невсипучості, дбайливості, хазяйновитості, пильності і так далі, і так далі — на Дніпровському елеваторі протягом цього року усušено-розтрушено, розсіяно-розвіяно, розтринькано-розкрадено... одну тисячу тонн державного зерна.

У третій рамці мав красуватися портрет бухгалтера т. Янкелевича з м. Кахівки на Херсонщині. Та, на превеликий жаль, ні наші художники, ні фотографи не змогли зустрітись з цією енергійною, трудолюбивою людиною. Як не бігали, а зустрітись таки не змогли. Бачите, т. Янкелевич працює бухгалтером одночасно — в: а) промартілі «Прогрес», б) районній редакції, в) будівельній конторі, г) домоуправлінні, д) готелі, е) промкомбінаті, ж) Укрфото, з) і так далі, і так далі. Спробуйте спіймати!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

СМІШНА НІЖКА

Інна Кульська аж у вірші «Босоніжка» («Радянська жінка» № 6 за 1946 р.), хоч довго й домагалася, а таки розсмішила читача. Притуплюючи безтурботно своїм червничком, дитяча поетеса продекламувала:

А вже море проти хати
Починає просихати.
Наче тісточки у діжці,
Все загусло, піднялось,
І по нім ступати ніжки
Смішно й доскітно чогось!

Чи не лівою ніжкою, бува, писала поетеса оцього віршика?

УРОК ТЕАТРАЛЬНИМ КРИТИКАМ

У багатотиражці Макіївського заводу ім. Кірова надруковано рецензію М. Грачова на п'єсу М. Старицького «За двома зайцями». У тому, що рецензія виключна з усіх поглядів, ви переконаєтесь, коли ми дамо слово самому знавцеві театрального мистецтва:

«Работая над пьесой, коллектив выдвинул перед собой задачу во что бы там ни стало стать на профессиональную систему методов работы над образом.

Постановщик пьесы идею постановочного плана решил,

хорошо построил взаимоотношения действующих лиц, их характеры.

Взаимоотношения Проньки (В. Ключарова) и Голохвастого (артист Булах), в которых наизнанку выворачиваются их тухлое «образование» и «обхождение», бичует пережитки мещанства и таких же «пронек» и «голохвастовых», каких еще можно встретить у нас в учреждении, на предприятии и даже в культурных учреждениях.

Чи не стояло, часом, перед т. Грачовим дзеркало тоді, як він писав оцю рецензію?

СТРАШНА МУЗА...

Редактор ізяславської районної газети «Соціалістичне село» т. П. Федорчук шарахнув, як кажуть, в порядку критики, на голову виконкому міськради байку якогось поета В. Горинського. Що й казати. Не псевзло т. Панаїду — голові виконкому Ізяславської міської ради. Колись, у сиву давнину, градоначальників балували одами, а тут, бач, до гумору та сатири вдаються..

Саме про цей гумор та сатиру і хочеться сказати кілька слів.

Районний поет В. Горинський, хоч молодий, та ранній... Це з усього видно. Він, виявляється, не такий простачок, щоб віч-на-віч поговорити з головою виконкому міськради. Ні, сатирик викликає тіль князя Ізяслава і напучує того розправлятися з т. Панаїдом. А князь і радий старатися, за словом він в кишеню не полізе:

— «Хто тут начальником? Кажі! (затуपाвши ногами,

«ВЕРТИКАЛЬНО ВСЕ ВОЛОССЯ...»

Як видно, голова Мартинівської сільради, Канівського району, Віктор Федорович Смикалов чимсь проштрафився. Василь Перченко і написав про нього фейлетона до районної газети «Дніпровська зірка». А фейлетон для редактора — це знахідка. Вхопив цього фейлетона редактор газети т. І. Приходько, прочитав, і були від сміху в нього повні очі сліз.

гримнув Ізяслав-Горинський). Кажі, та тільки не бреші! Бо я колись за брехні свому Не раз побив городовому Погану піку. По заслугі, Як то приказують, катюзі. Панаїд гірко: «Князю, я...» Ну, от заробить і твоя».

Поет пішов би проти історичної правди, коли б отак і залишив цього князя, як базіку. Але ж йому відомо, мабуть, що всі князі були ще й вояки. На жаль, і Ізяслав не становив тут винятку і перейшов од слів до діла.

«І князь Ізяслав Панаїда По пиці з криком, як заїде...»

Ми не знаємо, як зветься такі прийоми в літературі, а в радянській юриспруденції — це зветься звичайнісіньким хуліганством.

Така муза може дуже далеко завести районного поета-сатирика В. Горинського та його поклонника редактора П. Федорчука.

Познайомившись оце з фейлетоном, ми тільки тепер зрозуміли причину отого сміху.

Фейлетон рясніє такими дотепами:

«У бідної половини подружжя Смикалових встало вертикально все волосся».

Одне тільки нам незрозуміло: в якому стані був редактор, підписуючи до друку «фейлетон» Перченка.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галай, О. Козюренко, О. Міхалевич, Ф. Маківчук (відп. редактор). Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (на укр. мові). Підписано до друку 19.X.—1946 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

ПІСЛЯ НЮРНБЕРЗЬКОГО ПРОЦЕСУ

Малюнок К. Агніта

ВУЗЛИК НА СПОГАД...
ПАЛІЯМ НОВОЇ ВІЙНИ